

RÜZGÂRIN ESİŞİNİ DUYUYOR MUSUN?

Yaşlı kadın, beyaz tül bendini çıkarıp saçlarını açtı. Saçlarına dokunmaya korkuyordu. Artık her şeyden korkar olmuştu. Ahırın kapısını kıynaştırdı. Bekledi. Biraz daha bastırıp elini kapının kıymığına. Acıyı hissetmiyordu. Çok az bir ışık süzülüyordu içeri. Üç tane keçi uzak köşede birbirlerine sokulmuş yatıyordu. Öbür elini kafasından çekti. Avucuna yapışan beyaz saçları keçinin derisine sürdü. Hayvanın kemiklerine dokundu. Diğer ikisi bol süt veriyorlardı ama bu keçi günden güne zayıflıyordu. Yaşlı kadın onun memelerine dokundu ama sıkmadı, bıraktı. Şiddetli rüzgâr kapıyı hızla çarpınca karanlıkta kaldı. Keçilerin yanına uzanıp uyudu.

Yoldan geçen bir motosikletin gürültüsü uyandırdı onu. Nerede olduğunu kestirmeye çalıştı. Hoşlanıyordu bundan. Hiçbir yerde olmaktan. Zorladı kendini. Çocukluğuna gitti aklı. Hatırladığı ilk anı kırıntısı neydi? Çok yakınlarda bir şimşek çaktı. Kuyruklarını kısıp aşağı çeviren keçiler huysuzlanıp ahırda tepinmeye başladılar. “Çamaşırlar,” dedi kadın, aniden doğrulunca gözleri karardı. Ayağı, uzun eteğine dolandı, yüzükoyun yere düştü. İçinde tek bir damla süt olmayan göğüslerinin üzerine...

Çamaşırları toplamalıydı. “Dinle,” dedi kendine, “rüzgârın esişini duyuyor musun?” Cevap gelecekmış gibi bekledi. Dağınık saçlarının arasından giren rüzgârın oradan başka bir kılıkta dışarı çıkmasını seviyordu. Ahırın kapısından sokağa kaçan keçilere seslendi. Işık onları çığına çevirmişti. Hasta olan hayvan hala içerideydi. Belki de öldü, diye düşündü. “Öldüyse, bir ay yetecek kadar et çıkar keçiden.”

Keçileri ince bir iple kuyruklarından birbirlerine bağlamıştı. Rüzgârın elleri vardı. Adını bilmediği bu soğuk parmakların, yanaklarında gezinmesini, canını yakarak ona adını unutturmasını seviyordu. Öbür keçiler, hasta olanı ahırın kapısına kadar sürüklemişti. Yaşlı kadın, ayağını çamurdan kurtarmaya çalıştı. Terliği çamura saplanmıştı. Dünyanın tenine düşen damlaları çıplak ayağıyla ezerek, rüzgârda uçurtma gibi süzülen çarşafın peşinden koştu.

Çocuk, pervazın arkasından yağmurda ıslanan ninesini seyrediyordu. Mavi rengi solmuş çarşafın deliklerinden süzülen ışığı yakalamaya çalıştı. Işığın delik deşik ettiği, rüzgârda uçan bir çarşaf olarak hayal etti kendini. İçinde vahşi atlar gibi koşturan ruhu da o çarşaf gibi olmalıydı. “İçinde iki tane ruh var senin,” demişti ninesi ona. “Biri annenin ruhu, öbürü de babanın. Her biri bir yere sürüklüyor seni. O yüzden böyle delisin.” Ne zaman demişti bunu? Kazadan önce mi, yoksa sonra mı? Kadın, telaşından çamurlu ayaklarıyla halıya basarak çocuğun yanına kadar geldi. “İndirsene beni,” dedi çocuk. Kollarını uzattı. Uyuşana kadar bekledi. “Bekle,” dedi kadın, “seni oradan indirirsem, halıdaki çamurları silecek misin?”

“Duru!” diye bağırıp çocuk. Arka odaların birinin camı kırılmıştı. Kadın oraya kalın bir naylon yapıştırmıştı pencere niyetine. Ama sert rüzgâr şimdi naylonu da yırtmıştı. Kadının kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Arka odaya gitti. Duru orada değildi. Yaşlı kadın, düşmesin diye kalbini tutarak içeriye geldi. Çocuk, halıdaki çamur izlerini siliyordu. “Kardeşin nerde?” dedi kadın. “Yedim,” dedi çocuk. Güldü. Kadın, çocuğa doğru eğilip elinin tersiyle sertçe bir tokat attı. Sanki Duru’ya rastlayacakmış gibi tabanlarına baktı, ayaklarına yapışmış kahverengi toprak izine.

Kadınların bedenlerinin doğum yaptıktan sonra eskidiğine, çöktüğüne inanırdı. Tıpkı kendi içine doğru açan bir çiçek gibi. Kızı öyle değildi ama. İkinci çocuğu Duru’yu doğurduktan sonra zayıflamış, göğüsleri dikleşmiş, yuvarlak kalçaları daha da belirginleşmişti. Saçlarını açık kıvılcıkla boyatıyor, kocası kendine iştahla baktığında, saç tellerini birer kırmızı yılan gibi fırlatıyordu gözlerine.

Torunu ağladığını görmesin diye saçlarıyla gözlerini sildi. “Bilmiyorum,” dedi çocuk. “Hatırlamıyorum.”

“Ne?” dedi kadın, sırtı çocuğa dönüktü, keçiler avludaki yağmur dolu bidonları devirmişti. “Yürümek, koşmak, nasıl bir şey, hatırlamıyorum artık,” dedi çocuk. Eğilip çocuğun yanaklarını avuçlarının arasında sıkıttı kadın. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için göz bebeklerine baktı. İki kardeş yine kendisine oyun oynuyor olmalıydılar. Duru birazdan saklandığı yerden sürünerek çıkacak, ninesi de onu yalandan pataklayacaktı.

Kadın, çocuğu koltuk altından kavrayarak kaldırdı. Gövdesi yere sürüyordu. Küçük, kırmızı, plastik bir leğen bağlamışlardı altına. Çocuğu odanın içinde gezdirdi. Bu çocuğa ne zaman dokunsa, tuhaf bir şekilde, kendine fazladan bir güç geliyordu. Avluya çıktılar. Yağmur azalmıştı, tenlerinde hissediyorlardı bunu. Seslerini artık duyamadıkları şimşekler, uzayan, incelen ama düğümlendikleri yerden kopmayan yıllar gibiydi.

“Sanki leğenin altında bir tekerlek var,” dedi çocuk, ninesinin kulaklarının az işittiğini biliyordu. Ninesi hiçbir şey demeden, onu kucağına aldı. Sokağa çıktılar. İn cin top oynuyordu. Ayaklarının altında küçük bir nehir gibi akan su birikintisinde hayali balıklar görmüştü kadın. Çocuğu oraya bıraktı. “Nereye saklandı Duru?” dedi. “Bilmiyorum,” dedi çocuk, parmaklarını çamurlu suya batırdı, sanki ıslak, aç bir ağız gibiydi parmaklarını yutan toprak. Kolunu ne kadar bastırırsa, o kadar içine çekiyordu onu. “Bana gazete getirsene evden,” dedi kadına.

Hiçbir şey olmak isteyen kadın, delirmişçesine saçlarını salladı. Yağmur damlaları çocuğun pembe suratına sıçradı. Kadın güldü. Neredeyse takma dişleri ağzından çıkacaktı. Eve gitti. Mutfağa girdi. Eski gazeteleri koydukları dolap altına baktı. Buzdolabı niyetine kullandıkları tel dolabı sertçe çekince dolap yere yıkıldı. Yarısına kadar vişne reçeli dolu cam kavanoz yere düşmüş ama kırılmamıştı. Salça lekeli gazetelerden bir tomar alarak çocuğun yanına geldi. “Keçi öldü!” diye bağırdı çocuk.

Kadın ahırın girişine baktı. “Can çekişiyor,” dedi, “ağzını iğne iplikle dikeceğim, ruhu ağzından çıkamayacak, koşturup duracak keçinin içinde.”

Çocuk hünerli elleriyle iki tane büyük şapka yaptı gazetelerden. Küçücük kafası, gazetenin dudağa benzer kıvrımları arasında yok olmuştu. “Bana çocukluğunu anlatsana,” dedi kadına, “Sahiden Bulgaristan’da mı doğdun sen?” Kadın güldü. “Nerden geldi aklına şimdi?” dedi. Belini tutarak ayağa kalktı. Yeleğini çıkarıp sıktı. Yeleğinden akan damlalarla çocuğun su birikintisinde yüzdürdüğü kâğıt gemileri batırmaya çalıştı.

“Kazadan öncesini hatırlamıyorum,” dedi çocuk, “aklımın o tarafı uçup gitmiş. Belki Duru hatırlar.”

“Atlar...” dedi kadın, sustu. Gözlerini kısarak uzaklara baktı.

“Dayılarım bir keresinde beni ata bindirmişlerdi, bu kez yalnızdım, kocamandı beyaz at, benim iki katımdı, canı yanmasın, kızgınlıkla beni üzerinden atmasın diye yelesinden tutamıyordum. Düşecektim. Dayım bana bağıırıyordu. Boynuna sarıldım. Etin içindeki kanın hışırtısını hissettim, gözlerimi kapadım, kendi içime doğru fal taşı gibi açtım gözlerimi...”

Çocuk, kafasını çamura bastırdı, yere yüzükoyun uzanmıştı. Sokağın sonuna kadar uzanan o ince su birikintisinde kendisinden uzaklaşan kâğıt gemiyi hayranlıkla seyrediyordu. Yağmur neredeyse dinmişti. Bir gökkuşağına tutunmak istedi.

“Otobüsün en arkasındaydık,” dedi, “Duru, bebek arabasında uyuyordu. Babam biletçiye para bozduruyordu. Anneme eliyle para işareti yaptı. Annem çantasını karıştırarak birkaç tane bozuk para çıkardı, babama götürmem için bana verdi, dilimi çıkardım, alay ettim, çantasını kucağıma tutuşturarak babamın yanına gitti.”

Ninesi onu dinlemiyordu, ahırın girişinde yatan keçinin kafasını kaldırdı, “bu keçinin doğduğu günü hatırlıyor musun?” dedi çocuğa.

“Kulaklarıma iki sivri kalem soktular sanki. Ateşi görüyordum ama duyamıyordum,” dedi çocuk. “Otobüs yan yatmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapayıp beklersem, her şey düzelir, eskisi gibi olur, diye düşündüm. Ama gözlerimi kapatamıyordum. (Başını bulutların arasından sızan ışık damlalarına kaldırdı. Güneşin nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştı.) Sanki gözlerime güneş oturmuştu. Senin kucağındaki o keçi yavrusu gibi.”

Kadın, kucağında keçiyle çocuğun yanına geldi. “Kalbi durdu duracak,” dedi, “mundar olmadan kesmek lazım.”

Çocuğun tepki vermesini, kendisini engellemesini bekledi. Çocuk, keçinin gövdesini okşadı. Bomba, otobüsün epey uzağında patlamıştı. Buna rağmen otobüsteki onlarca insan yanarak ölmüştü. Çocuk ve kız kardeşi Duru dışındaki herkes.

“Bulgaristan’dan göçtüğünüzden beri hiç ata binmedin mi?” dedi ninesine.

Kadın bir şey demedi.

“Atım olsa, hiç üzerinden inmezdim,” dedi çocuk, “onun sırtında uyurdum.”

“O nereye giderse ben de onunla giderdim.”

“Dört tane güçlü bacağım olurdu.”

“Herkesten hızlı koşardım.”

“Çatlayana kadar, kalbi durana kadar koştururdun yani hayvanı,” dedi kadın.

Sustular. Aynı şeyi düşünüyorlardı.

Çocuğun annesi ölmeseydi, yaşlandığında ninesine benzeyecekti, çocuk da yaşlandığında annesine. “Niye kaldırdın sanki annemin resimlerini?” diye kızdı çocuk. “Yüzünü bile hatırlamıyorum şimdi. Hayalimde annemin yüzünü çiziyorum ama hemen kayboluyor o yüz. Önce dudakları siliniyor, sonra gözleri. Hepsi birden güneşte eriyorlar sanki.”

Kadın, “gözlerini kapa,” dedi, “kulaklarını da.” Keçiye yere yatırdı. Üç bacağını iple bağladı. Sonra hemen çözdü. Hayvan nasıl olsa hiçbir şeye tepki vermiyordu. “Etini yediğimizde biz de onun gibi hastalanacağız,” dedi çocuk, “kalbimiz yavaşça duracak. Tıpkı içerde anahtarla kurduğun duvar saati gibi.”

“Kalbini yemezsek, hastalanmayız,” dedi kadın.

Birbirlerinin kalplerinden yayılan sesleri ayırt etmeye çalıştılar.

“Ters tutuyorsun bıçağı,” dedi çocuk, “Ahmet amcayı çağıralım, o kessin istersen.”

“Hani şu Bulgaristan’da dayımın beni bindirdiği beyaz at vardı ya,” dedi kadın, “topraklarımızı, çiftliklerimizi, hayvanlarımızı elimizden almaya geldiklerinde, onlara vermektense yakmayı tercih ettik. Bütün hasadı yaktık. Hayvanların hepsini kestik. Atımızı da ben öldürdüm,” dedi.

Çocuk, elini keçinin gövdesinden kaldırdı. “Bu hayvan hamile,” dedi. Yüzüne sıçrayan kanları gazeteyle sildi. Kadın sanki elinde tiksiniç bir şey tutuyormuş gibi kanlı bıçağı çamura fırlattı. Keçinin boynundan sızan kan, çocuğun kâğıt gemi yüzdürdüğü su birikintisine doldu.

“Bomba patlamadan önce babamın yanına ben gitseydim, annem yaşıyor olacaktı,” dedi çocuk. Ninesinin yüzüne baktı. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklardan tepkisini okumaya çalıştı. Ama kadın başka bir şey düşünüyordu. Mutluydu.

“Ali’yi de mi hatırlamıyorsun?” dedi, “en yakın arkadaşındı hani.”

“Hatırlıyorum, hatta rüyama bile giriyor ama bacaklarımı hatırlamıyorum, anlamıyor musun? Sanki doğduğumdan beri böyleymişim gibi. Ne garip şey!”

Ali’yle taze otları yolup kenarlarını dillerine değdirirlerdi, İnce bir neşter gibi keserdi dillerini yeşil ot. Dudaklarında biriken tuz tadıyla yüzlerini ekşiterek birbirleriyle alay ederlerdi. Otların ıslaklığıyla apartmanın kenarındaki betona dört tane kutu çizerler, üç taş oynarlardı.

Yukarıki mahallenin çocukları geldiklerinde yerlerinden kalkmadılar. Birisi bisikletinin ön tekeriyle taşları dağıttı. Balgamını tükürdü. Üst üste üç dört defa, “para ver len!” dedi. Ali tişörtünü kaldırıp indirerek, “valla billa param yok,” dedi. Bisikletli çocuk, başını çevirerek, “onda yoksa sende vardır,” dedi, “ceplerini ters yüz etsene.”

Çocuk salak salak karşısındakine baktı. Karşısındaki iri yarı çocuğun tişörtünde büyükçe bir yumurta lekesi vardı. Çiğ yumurta içmişti. Çalmıştı yumurtayı.

“Ya para vereceksiniz, ya dayak yiyeceksiniz,” dedi bisikletli çocuk.

Ali annesine bağırdı ama sesi içine kaçmış gibiydi, ancak fısıldayabiliyordu.

Bisikletli çocuk, elini kaldırıp Ali’ye vuracakken arkadaşı araya girdi.

“Ona vurma, bana vur,” dedi.

“Sana zaten vuracağım,” dedi çocuk.

“Onunkini de bana vur,” dedi, “iki defa vur.”

Ninesi çocuğa yalandan vurdu, “kader diye bir şey var,” dedi. Sustu. Ne diyeceğini bilemiyordu. “Kader, kaderdir işte,” dedi. “Sual olunmaz.”

“Annem yaşasaydı, bu keçiyi kestirmezdi sana,” dedi çocuk. Öbür iki sağlıklı keçinin hiçbir şey olmamış gibi, kanlı taşların üzerinde, avluda oradan oraya koşturmalarına bozulmuştu.

“Annen yaşasaydı, bacakları kopmuş olacaktı. O zaman onu kendisi gibi bacakları olmayan yaşlı bir adamla evlendirirdim,” dedi kadın. “Sonra belki annen yeniden hamile kalırdı. İki tane daha torun doğururdu bana.”

Kanlı ellerini keçilerin su içtiği yalağa daldırdı. Çocuğa yan gözlerle baktı. “Kızdın mı?” dedi.

“Bulutlar dağıldı,” dedi çocuk. “Artık yağmur yağmaz. Ama keçiler niye kuyruklarını öyle kısıp aşağı çevirmişler ki?”

Yaşlı kadının korktuğu başına geliyordu. Ellerine yapışan suyu çocuğa fırlattı. Çocukla çocuk olmayı severdi.

“Felaket ter kokuyorsun,” dedi çocuk. Güğümde su kaynat da seni yıkayayım.”

Avlunun dış kapısı açıldı. Dışarıdan bir kadın sesi, “yanlış mı geldik yoksa?” dedi. Çocuk, avuçlarının üzerinde yaylanarak kapıya gitti. Kadınla göz göze geldiler. Bulutların arasından zinciri çözülmüş vahşi bir köpek gibi fırlayan güneş gözlerini almıştı. Kadın, karanlık bir buluttu. Yavaşça aydınlanıyordu.

Kadının kocası, “burası Nergis hanımın evi mi?” diye sordu. Çocuk, ninesine baktı. Birisinin ilk defa ninesine adıyla hitap ettiğini duyuyordu.

Yaşlı kadın sopayla sırtlarına vurarak keçileri ahıra kovaladı. Sonra da misafirleri içeri buyur etti. Birbirlerini tepeden tırnağa süzdüler. Misafirler yağmurda sırlıklam olmuşlardı. Adamın kafa derisine yapışan seyrek saçları çok komik görünüyordu.

“Ben sizi yarın bekliyordum,” dedi yaşlı kadın. Tutamadı kendini, ağzından tükürükler saçarak güldü. Adam gayri ihtiyari saçlarını düzeltti. “Sokak ne kadar dar,” dedi, “araba girmedi.” Çocuğa baktı. Kırmızı leğene gözü dalmıştı. Karısı, topuklu beyaz ayakkabılarını göstererek, “her yerimiz pislik oldu,” dedi. “Keşke giymeseydim bu ayakkabıyı.”

Yaşlı kadın, yalaktaki musluğa takılı hortumu kadının ayaklarına uzatarak suyu açtı. Çocuk, iki eliyle ağzını kapatarak kıkırdı. Adam cebinden ezilmiş bir çikolata çıkararak çocuğa uzattı. “Sahiden adın Duru mu senin?” dedi.

Çocuk, çikolatayı alarak keçilere fırlattı. “Duru kız kardeşimin adı,” dedi.

“Sanki ayak parmaklarımın arasında solucanlar dolaşiyor,” dedi kadın kocasına.

Adam, elini ceketinin iç cebine sokarak bir tomar para çıkardı. Yalağın arkasında eli belinde dikilmekte olan yaşlı kadının yanına sokuldu. Hiçbir şey konuşmadan parayı kadının avucuna sıkıştırdı. Yüzünden boncuk boncuk ter akıyordu.

Yaşlı kadın, boynunu yarım kestiği keçinin leşini aceleyle yalağın arkasına sürüklemişti. Boynu kesilmiş ama kafası gövdesinden kopmamış keçiyi gören adam kustu. Ama tükürmedi. Yuttu kusmuğunu.

“Biz Duru’yu almaya gelmiştik,” dedi. Çikolata paketini parçalayan ahırdaki keçilere öfkeyle baktı. Yaşlı kadın, adamla karısının kollarına girerek onları eve soktu.

Az sonra kireç gibi suratla dışarı çıktılar. Adam yüzünde zoraki bir gülümsemeyle çocuğu yerden kaldırdı. Birden çocuğu öyle kaldırıncaya altındaki leğen yere düştü. “Arabaya kadar seni taşıyacağım,” dedi. Çocuk korkuyla ninesine baktı. “Hani Duru’yu almaya gelmişlerdi, niye beni veriyorsun, nine beni bırakma!” diye ağladı. Yaşlı kadın hiçbir şey demeden içeri girdi. Kapıyı kapattı, perdeleri çekti. Çocuğun yalvarışlarını duymamak için parmaklarının ucunu şiş gibi kulaklarına soktu. “Her şeyi hatırlıyorum,” diye bağıriyordu çocuk, “her şeyi bir bir anlatacağım sana nine, ne olur verme beni!”

Yaşlı kadın, elini kulaklarından çekti. Parmaklarının ucu kan olmuştu. Arka odaya girdi. Halıdaki çamurlu ayak izlerine baktı. Güldü. Burnunun kıvrımından dudaklarına değen göz yaşlarını sildi elinin tersiyle. Pencerenin pervazına yaklaştı. Duru bütün güzelliğiyle oradaydı işte. Çocuk, kız kardeşinin yüzünü aklında kaldığı kadarıyla, boya kalemleriyle taşa çizmişti. Çok güzel bir kız çocuğuydu Duru. Gaziantep’te teröristlerin patlattığı bomba onu bir yaşındayken annesiyle babasıyla birlikte öldürmüştü. Geride, bacakları kopan abisini bırakarak... Yaşlı kadın dışarı çıktı. Yalağa gitti. Kafasını kirli suya soktu. Başını çıkardığında başka birisi olmayı diledi Allah’tan. Başını heyecanla kaldırdı. Beyaz saçlarını iki yana salladı. Ahırın kapısındaki gölgesine yapışan su damlalarına baktı. Kim olduğunu görmek için yalaktaki suya eğildi. Avurtları çökmüş, gözleri çürümüş, ihtiyar bir kadın vardı kanlı suyun aksinde. Küfretti ona. Beğenmediği görüntüyü silmek için suyu bulandırdı. Dörtnala koşan beyaz bir atın üzerindeydi sanki. Düşmemek için boynuna sarıldığı atın kalın damarlarındaki kanın hissettirmesini hissedebiliyordu.

Ahıra girdi. Gmleri keçilerin altlarına dayadı. Memelerini sıktı. Bir damla süt bile yoktu o memelerde. Hayvanların ağızlarından pis kokulu yeşil bir sıvı akıyordu. Gm kendi gslerine dayayan kadın, pörsümüş memelerini var gücüyle sıktı.

Kucağında boş gmle sokağa ıktı. Arabanın arka koltuğundaki çocuğun uzun, sarı saçlarını görebiliyordu. Çocukken dayısının bindirdiğ atı Çatlayana dek ölümüne koşturmuşt. Onu böyle öldürmüştü. Yeleğinin ceplerine gelişigüzel tkştrdiğ kâğıt paraları saçarak arabanın ardından koşuyordu. Kalbi birden dursun, ölümüne koşan bir at gibi birdenbire yere yıkılsın istiyordu. Ama kalbi gp gp atıyordu.